

Nederlandse Mededingingsautoriteit

BESLUIT

Nummer 102336/55

Betreft zaak: Bezwaar in geschil Shell Nederland Chemie B.V. versus Essent Netwerk B.V.

Besluit van de Raad van Bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit op het bezwaar van Shell Nederland Chemie B.V. tegen het besluit van de Raad van Bestuur d.d. 12 januari 2007, kenmerk: 102336/29, inzake de beslechting van het geschil tussen Shell Nederland Chemie B.V. en Essent Netwerk B.V.

I Achtergrond en verloop van de procedure

1. Op 14 april 2006 heeft Shell Nederland Chemie B.V. (hierna: Shell) zich gewend tot de Raad van Bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit (hierna: de Raad) met een aanvraag tot geschilbeslechting als bedoeld in artikel 51 van de Elektriciteitswet 1998 (hierna: E-wet). De aanvraag betrof een klacht over Essent Netwerk B.V. (hierna: Essent).
2. De klacht heeft betrekking op de berekening van het transporttarief. Essent brengt bij Shell op de locatie Moerdijk een transporttarief in rekening, waarbij Essent uitgaat van twee aansluitingen: één aansluiting op het HS-net (150 kV) en één aansluiting op de 30 kV-installatie. Shell bestrijdt dit standpunt.
3. Shell is van oordeel dat zij de 30 kV-installatie van Essent in economische eigendom heeft gekregen, en dat deze installatie onderdeel uitmaakt van het door haar beheerde particuliere net. Volgens Shell dient Essent voor de berekening van het transporttarief dan ook uit te gaan van één aansluiting: te weten de aansluiting van het door Shell beheerde 30 kV-installatie op het door Essent beheerde 150 kV-net.
4. Bij besluit van 12 januari 2007, kenmerk: 102336/29 (hierna: het bestreden besluit) heeft de Raad de klacht van Shell ongegrond verklaard. De Raad heeft vastgesteld dat Essent bij Shell terecht het transporttarief in rekening mag brengen voor twee aansluitingen.

5. Shell heeft tegen het bestreden besluit bij brief van 22 februari 2007 (pro-forma) bezwaar gemaakt als bedoeld in artikel 7:1 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Zij heeft bij brief van 16 maart 2007 de gronden van haar bezwaarschrift ingediend.
6. Op 2 mei 2007 is een hoorzitting gehouden waarbij beide partijen zijn verschenen. Van het horen is een verslag gemaakt dat bij brief van 1 juni 2007 aan partijen is toegezonden. Naar aanleiding van het verslag zijn geen opmerkingen gemaakt.

II Juridisch kader

7. Krachtens het bepaalde in artikel 51 van de E-wet kan een partij die een geschil heeft met een netbeheerder over de wijze waarop deze zijn taken en bevoegdheden op grond van deze wet uitoefent, dan wel aan zijn verplichtingen op grond van deze wet voldoet, een klacht bij de Raad indienen.
8. Ingevolge artikel 1, eerste lid, onder b, van de E-wet, wordt onder 'aansluiting' verstaan: een of meer verbindingen tussen een net en een onroerende zaak als bedoeld in artikel 16, onderdelen a tot en met d van de Wet waardering onroerende zaken, dan wel tussen een net en een ander net op een ander spanningsniveau.
9. Ingevolge artikel 1, eerste lid, onder i, van de E-wet, wordt onder 'net' verstaan: een of meer verbindingen voor het transport van elektriciteit en de daarmee verbonden transformator-, schakel-, verdeel-, en onderstations en andere hulpmiddelen, behoudens voor zover deze verbindingen en hulpmiddelen binnen de installatie liggen van een producent of van een afnemer.
10. In artikel 1, eerste lid, onder aa, van de E-wet, wordt onder 'economische eigendom' verstaan: het krachtens een rechtsverhouding gerechtigd zijn tot alle rechten en bevoegdheden ten aanzien van een goed, met uitzondering van het recht op levering, en het gehouden zijn om alle verplichtingen ten aanzien van dat goed voor zijn rekening te nemen en daarmee het volledige risico van waardeverandering of tenietgaan van het goed te dragen, zonder dat het goed geleverd is.
11. Artikel 10, derde lid, van de E-wet bepaalt dat degene aan wie een ander net toebehoort dan het landelijk hoogspanningsnet, voor het beheer van dat net een of meer naamloze of besloten vennootschappen als netbeheerder aan dient te wijzen.

12. Artikel 27, tweede lid, onder c, van de E-wet, bepaalt dat in de tariefstructuren in ieder geval wordt opgenomen dat een afnemer die beschikt over een aansluiting met meerdere verbindingen aangesloten op één of meer spanningsniveaus die vallen binnen dezelfde tariefcategorie, voor de berekening van het transportafhankelijk transporttarief wordt geacht te beschikken over één aansluiting.
13. De tariefstructuren zijn vastgelegd in de TarievenCode Elektriciteit (hierna: TarievenCode). In artikel 3.1.3 van de TarievenCode is sinds 1 januari 2004¹ bepaald dat voor het leveren van de transportdienst aan iedere aangeslotene per aansluiting en per energierichting in het overdrachtpunt van die aansluiting het transporttarief in rekening wordt gebracht. Voor aansluitingen met meerdere verbindingen geldt dat deze verbindingen voor het transporttarief als één aansluiting beschouwd worden voor zover de verbindingen in één en dezelfde tariefcategorie vallen en de netaansluitpunten van deze verbindingen liggen in delen van het net van de netbeheerder die in normale bedrijfstoestand galvanisch met elkaar verbonden zijn. Indien door deze sommatie het transportvermogen uitgaat boven de grenzen van de desbetreffende tariefcategorie volgens artikel 3.7.2 van de TarievenCode, dan blijft toch de tariefcategorie, waarin de afzonderlijke verbindingen vallen, gelden.

III Bezwaren

14. De bezwaren van Shell tegen het bestreden besluit zijn als volgt kort weer te geven.
15. Ten eerste zou de Raad ten onrechte bij het nemen van het bestreden besluit de beoordeling van de economische eigendomssituatie van de 30 kV-installatie niet hebben betrokken, althans is het onduidelijk waarom de Raad een dergelijke beoordeling achterwege heeft gelaten. Overigens heeft volgens Shell bedoelde economische eigendom niet enkel betrekking op de 30 kV-rail (zoals het bestreden besluit lijkt te veronderstellen) maar ook op de twee daaraan gekoppelde 150/30 kV-transformatoren (transformator 7 en 8).
16. De economische eigendomssituatie van de 30 kV-installatie zou van beslissende betekenis zijn voor de beoordeling of Shell voor de berekening van het transporttarief beschikt over één dan wel twee aansluitingen.
17. Shell voert aan dat zij beschikt over de economische eigendom van de 30 kV-rail en de daaraan gekoppelde 150/30 kV-transformatoren (transformatoren 7 en 9). Uit artikel 5.1

¹ Besluit van de directeur DTe van 20 augustus 2003, nummer 100804-119.

van de in 1996 gesloten overeenkomst tussen PNEM (de rechtsvoorganger van Essent) en Montell Benelux B.V. blijkt ondubbelzinnig dat Shell de economische eigendom heeft van het 30 kV-railsysteem. Dit blijkt eveneens uit de artikelen 5 en 8 van de in respectievelijk 1990, 1994 en 1997 gesloten overeenkomsten tussen PNEM en Shell.

De juridische eigendom van de 30 kV-installatie bleef berusten bij PNEM. Voornoemde overeenkomsten hadden tot gevolg dat Shell het beheer kreeg over de 30 kV-installatie.

18. Tevens blijkt volgens Shell nog uit artikel 5.2 van de overeenkomsten tussen PNEM en Shell dat de comptabele meting plaatsvindt in de twee 150 kV-transformatorvelden bij het 30 kV-station te Moerdijk. De plaats van de comptabele meting geldt als 'overdrachtspunt' in de zin van de E-wet. Door Shell is nimmer verzocht de plaats van het overdrachtspunt te wijzigen. Hieruit volgt dat tot op heden het overdrachtspunt van de aansluiting zich bevindt in de (twee) 150 kV-transformatorvelden gelegen achter de 30 kV-installatie.
19. Ingevolge het – op 1 augustus 1998 van kracht geworden - artikel 10, derde lid, van de E-wet, dient een 'persoon met een recht van gebruik van een net' een netbeheerder aan te wijzen. De term 'recht van gebruik' ziet op de economische eigendom van het net. Shell heeft een dergelijk 'recht van gebruik' van het op de locatie Moerdijk gelegen elektriciteitsnet.
20. Shell betoogt dat door haar is ex artikel 15 van de E-wet een aanvraag voor ontheffing ingediend van het in artikel 10, derde lid, vermelde gebod om een netbeheerder aan te wijzen. Deze ontheffingsaanvraag zag volgens haar mede op de 30 kV-installatie. Shell had immers de economische eigendom van deze installatie. Bij besluit van 12 juli 2000 heeft de Minister van Economische Zaken ontheffing verleend van het door Shell in de aanvraag omschreven elektriciteitsnet, dat dus volgens haar mede de 30 kV-installatie omvat. In de ontheffing is het beheer door Shell over de 30 kV-installatie vastgelegd.
21. Artikel 10, derde lid, van de E-wet, is sinds 14 juli 2004 gewijzigd. Het artikel hanteert niet meer de term: 'het recht van gebruik van het net', maar de term: 'degene aan wie het net toebehoort'. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de term 'toebehoren' zowel betrekking kan hebben op de economische als juridische eigendom van het net. Aangezien Shell stelt te beschikken over de economische eigendom van de 30 kV-installatie, alsmede gelet op het gestelde in de ontheffing, is zij aan te merken als persoon aan wie de 30 kV-installatie (zijnde een onderdeel van haar net) toebehoort.
22. Het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel staan eraan in de weg dat een enkele wijziging van artikel 10, derde lid, van de E-wet (zelfs al zou dit

gewijzigde artikel slechts zien op de juridische eigendom) tot gevolg zou hebben dat Shell het beheer van de 30 kV-installatie zou verliezen en dat deze installatie onderdeel zou uitmaken van het door Essent beheerde net.

23. Voorts zou de Raad in het bestreden besluit (overweging 24) een onjuist criterium hebben gehanteerd om te beoordelen of de 30 kV-installatie onderdeel uitmaakt van het net van Essent dan wel van het net van Shell. De Raad heeft geoordeeld dat de 30 kV-installatie zich bevindt op het omheinde en beveiligde terrein van Essent en daarmee niet ligt binnen de installatie van Shell.
24. Uit artikel 1, eerste lid, onderdeel b, en i, en 10, derde lid, van de E-wet, blijkt dat de eigendom van de grond waarin de netten zijn gelegd, geen criterium is voor de bepaling van de persoon die geldt als beheerder van het net.
25. Shell geldt dus op grond van artikel 10, derde lid, jo. artikel 15 van de E-wet en gezien de aan haar verleende ontheffing, als beheerder van de 30 kV-installatie. Het enkele feit dat Essent onderhoudswerkzaamheden uitvoert aan deze installatie maakt dit niet anders.
26. Aangezien de 30 kV-installatie onderdeel uitmaakt van het door Shell beheerde net, betekent dit dat de aansluiting van Shell op het door Essent beheerde net moet liggen achter de 150/30 kV-transformatoren. Deze constatering leidt tot de conclusie dat de netaansluitpunten van de aansluiting van Shell op het door Essent beheerde elektriciteitsnet zijn gelegen in het door Essent beheerde 150 kV-net.
27. Shell is met vier verbindingen verbonden met het door Essent beheerde elektriciteitsnet. De netaansluitpunten van al deze verbindingen zijn gelegen in delen van het door Essent beheerde net met een spanningsniveau van 150 kV. Op grond van artikel 27, tweede lid, aanhef en onder c, van de E-wet, jo artikel 3.1.3 van de TarievenCode Elektriciteit gelden al deze verbindingen voor het transporttarief als één aansluiting. In het bestreden besluit heeft de Raad daarom ten onrechte geconcludeerd dat Shell voor de berekening van het transporttarief beschikt over twee aansluitingen.

IV Beoordeling van de bezwaren

28. Kernvraag in deze bezwaarprocedure is de vraag of de 30 kV-rail en de twee daaraan gekoppelde 150/30 kV-transformatoren (tezamen de 30 kV-installatie) in economische eigendom is van Shell of van Essent. Partijen zijn hierover verdeeld.

29. De Raad ziet – zoals in het navolgende wordt toegelicht - aanleiding om, naar aanleiding van de bezwaren van Shell, voornoemde economische eigendomssituatie alsnog in zijn heroverweging te betrekken. Dit in tegenstelling tot hetgeen in het bestreden besluit is overwogen.
30. De Raad is thans van oordeel dat de economische eigendomssituatie van de 30 kV-installatie van belang is voor de beantwoording van de vraag of de omstreden 30 kV-installatie tot het openbare 'net' van Essent hoort dan wel tot het particuliere net van Shell, hetgeen weer bepalend is voor de beoordeling of Shell voor de berekening van het transporttarief beschikt over één dan wel twee aansluitingen. Dit blijkt uit het hiernavolgende.
31. Over het begrip 'net' is blijkens de parlementaire geschiedenis het volgende opgenomen:
"(..) Een <net> is in artikel 1 van de Elektriciteitswet 1998 in essentie omschreven als één of meer verbindingen voor het transport van elektriciteit, behoudens voor zover deze liggen binnen de installatie van de producent of van een afnemer. Daarbij is met opzet geen verbinding gelegd met de eigendom van de grond waarin een net ligt, omdat <openbare> netten veelal ook liggen op particulier terrein én <particuliere> netten, of directe lijnen in de zin van de elektriciteitsrichtlijn, ook in openbare grond liggen als de overheid daarvoor toestemming heeft gegeven. De Elektriciteitswet 1998 houdt deze netten dan ook niet uit elkaar via de eigendom van de grond waarin zij liggen, maar via toepassing van de regels voor aanwijzing van netbeheerders: in beginsel moet voor het beheer van elk net een netbeheerder aangewezen worden, maar eigenaars van particuliere netten kunnen op grond van artikel 15 van de wet van die plicht ontheven worden (...)".²
Met andere woorden: om in een concreet geval te beoordelen of een net behoort tot het net van een openbare netbeheerder of van een particuliere netbeheerder, dient beoordeeld te worden welke (rechts)persoon bevoegd was om voor het bewuste net een netbeheerder aan te wijzen c.q. ontheffing aan te vragen van dit gebod ex artikel 15 van de E-wet.
32. Met inwerkingtreding van de E-wet d.d. 1 augustus 1998 zijn neteigenaren verplicht om het beheer van hun netten onder te brengen in afzonderlijke vennootschappen. Deze vennootschappen, netbeheerders genaamd, zijn verplicht exclusief aan hen opgedragen beheerstaken uit te voeren.³

² Tweede Kamer, 1998-1999, 26 303, nr. 7, pag. 20.

³ Tweede Kamer, 1997-1998, 25 621, nr. 3, pag. 9.

33. In artikel 10, derde lid, van de E-wet, was bepaald dat een rechtspersoon die *een recht van gebruik heeft* van een ander net dan het landelijk hoogspanningsnet, voor het beheer van dat net een of meer naamloze of besloten vennootschappen als netbeheerder diende aan te wijzen. Uit de parlementaire geschiedenis bij dit artikel, blijkt dat er voor is gekozen de economische eigenaren van het net deze aanwijzing te laten doen.⁴
34. Shell voert aan dat zij sinds 1990 de economische eigendom van de 30 kV-installatie heeft en dat zij derhalve bevoegd was om voor deze installatie ontheffing te vragen ex artikel 15 van de E-wet. Zij stelt dat het ontheffingsbesluit zich ook uitstrekt tot voornoemde installatie.
35. Essent betwist dat zij de economische eigendom van deze 30 kV-installatie aan Shell heeft overgedragen. Tussen partijen staat niet ter discussie dat Essent de juridisch eigenaar is gebleven van de 30 kV-installatie.
36. De Raad overweegt omtrent de overdracht van de economische eigendom van de 30 kV-installatie als volgt.
37. Sinds 14 juli 2004 is in artikel 1, eerste lid, onder aa, van de E-wet, een definitie opgenomen van het begrip economische eigendom. Tijdens de parlementaire behandeling van dit artikel is het volgende opgemerkt: *“De in de onderdelen A en U van deze nota van wijziging voorgestelde definitie komt er op neer dat de economisch eigenaar zelfstandig drager wordt van alle rechten en bevoegdheden ten aanzien van het net, met uitzondering van het recht op levering. Ook de verplichtingen ten aanzien van het net komen voor rekening van de economisch eigenaar; hij loopt het volle risico van waardeveranderingen, waaronder dat van volledig waardeverlies in geval van teniet gaan van de zaak. De economische eigendom wordt gevestigd krachtens een rechtsverhouding. Deze zal voortvloeien uit een overeenkomst, ten aanzien waarvan de bepalingen met betrekking tot overdracht en vestiging van rechten van het Burgerlijk Wetboek van toepassing zijn. Afhankelijk van de inhoud van de overeenkomst, zal al dan niet een onderhandse (geregistreerde), of mogelijk een authentieke akte dienen te worden*

⁴ Tweede Kamer, 1997-1998, 25 621, nr. 3, pag. 28. Sinds 14 juli 2004 is in artikel 10, derde lid, van de E-wet bepaald dat degene *aan wie een ander net toebehoort* dan het landelijk hoogspanningsnet, voor het beheer van dat net een of meer naamloze of besloten vennootschappen als netbeheerder dient aan te wijzen. Blijkens de parlementaire geschiedenis kan dit geschieden door zowel de juridische als de economische eigenaar van het net (Tweede Kamer, 2003-2004, 29 372, nr. 10, pag. 37).

*opgemaakt.*⁵

38. Uit het vorenstaande kan worden geconcludeerd dat in ieder geval sprake dient te zijn van een civielrechtelijke overeenkomst waarbij de juridisch eigenaar van het net de economische eigendom afstaat, waardoor de verkrijger zelfstandig drager wordt van alle rechten en verplichtingen ten aanzien van het net. Door het aangaan van deze overeenkomst verkrijgt de economisch eigenaar de gebruikswaarde van het net.
39. Uit de door partijen overgelegde stukken is de Raad niet gebleken dat de PNEM of haar rechtsopvolger Essent de economische eigendom van de bewuste 30 kV-installatie heeft overgedragen aan Shell.
40. Ten eerste verwijst de Raad naar de tussen Shell en de PNEM gesloten overeenkomsten (en de daarbij behorende protocollen) uit 1990, 1994 en 1997. Hoewel uit de stukken blijkt dat Shell feitelijk lange tijd de enige aangeslotene was op onderhavige 30 kV-installatie, betekent niet dat zij op enig moment de economische eigendom van dat object heeft verworven.
41. Naar het oordeel van de Raad zijn in deze overeenkomsten géén aanknopingspunten te vinden waaruit blijkt dat Shell zelfstandig drager is geworden van alle rechten en verplichtingen ten aanzien van voornoemde installatie. Evenmin is gebleken dat PNEM in deze overeenkomsten afstand heeft gedaan van het recht op de gebruikswaarde van het bewuste object.

⁵ Tweede Kamer, 2003-2004, 29 372, nr. 11, pag. 24.

In civielrechtelijke literatuur wordt over het begrip economisch eigendom nog het volgende gesteld: *“economisch ‘eigendom’ heeft (...) als goederenrechtelijk begrip geen zelfstandige betekenis. Het is in de eerste plaats een begrip waarmee iemands vermogenspositie kan worden aangeduid. (...) Het meest kenmerkende aspect van economische eigendom is een negatief aspect, namelijk het niet zijn van juridisch eigenaar. In juridisch opzicht blijkt de positie van economisch ‘eigenaar’ meestal gebaseerd op een – al dan niet persoonlijk – recht op overdracht. Iemand kan zich alle rechten en verplichtingen met betrekking tot een onroerende zaak contractueel laten overdragen, zonder door overdracht ook goederenrechtelijk eigenaar te worden. Dit hele complex van rechten en verplichtingen, met als harde kern het recht op overdracht, noemen we dan ‘economisch eigendom’.”* (Pitlo, Het Nederlands burgerlijk recht, deel 3 Goederenrecht, 12^e druk, W.H.M. Reehuis en A.H.T. Heisterkamp, Deventer 2006, pag. 386).

42. De Raad beschouwt voornoemde overeenkomsten als afspraken tussen Shell en PNEM inzake het leveren en terugleveren van elektrische energie, waarbij afspraken zijn gemaakt over de omvang, de plaats, de voorwaarden, de meting, de aansprakelijkheid en de te betalen vergoedingen met betrekking tot de (terug)levering van energie. Gezien de strekking van deze overeenkomsten acht de Raad het niet aannemelijk dat het de intentie van partijen was om ook de rechten en verplichtingen ten aanzien van eerder vermelde 30 kV-installatie over te dragen aan Shell.
43. Dit geldt evenmin voor de in 1996 gesloten overeenkomst tussen Montell Benelux B.V. en PNEM. Hoewel in artikel 5.1 verwezen wordt naar het begrip "economisch eigendom", betekent niet dat daaruit kan worden opgemaakt dat Shell zelfstandig drager is geworden van alle rechten en verplichtingen ten aanzien van de 30 kV-installatie. Het betreft immers een overeenkomst tussen Montell en de PNEM waarbij Shell géén partij is. Voornoemde overeenkomst kan dan nimmer gelden als een overeenkomst waarbij sprake is van een overdracht van het economisch eigendom van de 30 kV-installatie aan Shell. Ook deze overeenkomst heeft de strekking ter zake van de levering van elektrische energie.
44. Ten tweede blijkt ook niet uit de feitelijke gang van zaken dat Shell als de economische eigenaar van de 30 kV-installatie kan worden beschouwd. Uit de stukken alsmede uit het verhandelde tijdens de zitting concludeert de Raad dat het Essent is die op haar initiatief en kosten het beheer en onderhoud uitvoert met betrekking tot de 30 kV-installatie, ter naleving van haar wettelijke plicht ex artikel 16, eerste lid, onder a, van de E-wet, om het door haar beheerde net in werking te hebben en te onderhouden. Door Shell zijn geen stukken overgelegd waaruit zou blijken dat Shell aan Essent opdrachten daartoe heeft verstrekt. Voorts verwijst de Raad naar het bestreden besluit waarin de Raad heeft opgemerkt dat alleen de medewerkers van Essent zich toegang tot deze installatie kunnen verschaffen. Ook hierin ziet de Raad een aanwijzing dat Shell geen zelfstandige beslissing kan nemen inzake het beheer en onderhoud ten aanzien van de installatie.
45. Ten slotte wijst de Raad op de aan Shell verleende ontheffing ex artikel 15, tweede lid, van de E-wet. Zoals opgemerkt in randnummer 33 dienden rechtspersonen die een recht van gebruik hadden van een net, ex artikel 10, derde lid, van de E-wet, een netbeheerder aan te wijzen. Ingevolge artikel 15 van de E-wet kan de Minister een ontheffing verlenen van de verplichting een netbeheerder aan te wijzen aan rechtspersonen op wiens net een beperkt aantal afnemers is aangesloten.
46. Uit de stukken blijkt dat Shell op 13 oktober 1998 de Minister heeft verzocht om ontheffing ex artikel 15 van de E-wet. Bij brief van 2 december 1999 heeft Shell haar

ontheffingsaanvraag voorzien van nadere stukken. Uit Bijlage 2 van deze brief is vermeld:

“ 2. Geografische grenzen transportgebied.

De geografische grenzen en kadastrale gegevens van het terrein ‘SNC Moerdijk’ zijn handmatig weergegeven op de bijgevoegde tekening ‘Bijlage 2A, 2B en 2C.’”

47. Na bestudering van de originele versie van bijlage 2A van de ontheffingsaanvraag en uit het verhandelde tijdens de hoorzitting, is de Raad gebleken dat de in geding zijnde 30 kV-installatie buiten de door Shell handmatig weergegeven grens op deze bijlage is gesitueerd.
48. Het belang van een dergelijke geografische grens blijkt uit onder meer uit de volgende passage van een uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven: *“de rechtszekerheid vereist naar het oordeel van het College dat naar aanleiding van de aanvraag van de universiteit wordt vastgesteld welk (deel van een) net of netten geacht moeten worden onder op 12 juli 2000 aan de universiteit verleende ontheffing te vallen en voor welk (deel van een) net of netten ten onrechte door de universiteit ontheffing ex artikel 15 van de wet gevraagd is, omdat de universiteit daarop geen recht van gebruik heeft en Eneco, die dit recht wel heeft, reeds een beheerder heeft aangewezen.”*⁶
49. Gezien het vorenstaande had de ontheffingaanvraag van Shell derhalve géén betrekking op onderhavige 30 kV-installatie. Zij kan ten aanzien van dat object ook niet beschouwd worden als de economische eigenaar.
50. De Raad is derhalve van oordeel dat het ontheffingsbesluit van 12 juli 2000 zich niet uitstrekt tot deze 30 kV-installatie. Hieruit volgt dat voornoemde installatie behoort tot het openbare net van Essent, zoals ook vastgesteld in het bestreden besluit. Derhalve behoeft het bezwaar van Shell ten aanzien van de plaats van de comptabele meting geen bespreking meer.
51. De Raad verwijst voor het overige naar het bestreden besluit, waarin hij geconcludeerd heeft dat de (bovengrondse) 150 kV-leidingen en de (ondergrondse) 30 kV-leidingen niet met elkaar galvanisch zijn verbonden zoals beschreven is in artikel 3.1.3 van de TarievenCode. Bovendien vallen de verbindingen van de aansluitingen niet in één en dezelfde tariefcategorie, maar in aparte tariefcategorieën: te weten voor de aansluiting op respectievelijk het 150 kV-net en het 30 kV-net.

⁶ College van Beroep voor het bedrijfsleven, 12 november 2004, AWB 03/947, rechtsoverweging 5.2.

52. Na heroverweging is de Raad gebleken dat in het bestreden besluit terecht is geconcludeerd dat op grond van artikel 3.1.3 van de TarievenCode het onderhavige transporttarief dat Essent bij Shell in rekening brengt, gebaseerd wordt op twee aansluitingen.
53. De Raad ziet geen reden om, op grond van de door Shell ingebrachte bezwaren, het bestreden besluit te herroepen. Gelet hierop wijst hij het verzoek van Shell tot vergoeding van de proceskosten in deze bezwarenprocedure ex artikel 7:15 van de Awb, af.

V Besluit

54. De Raad van Bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit besluit als volgt:
 - I. handhaaft het besluit van 12 januari 2007, kenmerk: 102336/29;
 - II. wijst het door Shell Nederland Chemie B.V. ingediende verzoek om vergoeding van de door haar gemaakte kosten in deze bezwaarprocedure af.

Datum: 23 augustus 2007

De Raad van Bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit,
namens deze,

W.g.
G.J.L. Zijl
Lid van de Raad van Bestuur

Tegen dit besluit kan degene wiens belang daarbij rechtstreeks is betrokken binnen zes weken na bekendmaking beroep instellen bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven, Postbus 20021, 2500 EA 's-Gravenhage.